

M.J. Arlidge
Piep zei de muis

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

De mist sloop langzaam en verstikkend vanaf de zee de stad in, oprukkend als een invasieleger, oriëntatiepunten opslokkend en het maanlicht smorend, zodat Southampton een vreemd, griezelig oord werd.

In Empress Road, een bedrijventerrein, was het zo stil als het graf. De garages waren gesloten, de monteurs en het groothandelspersoneel waren vertrokken en nu namen de tippelaarsters het gebied over. Gekleed in korte rokjes en bustiers inhaleerden ze de rook van hun sigaretten diep om nog een beetje warmte bij elkaar te sprokkelen tegen de ijzige kou. Ze liepen heen en weer, zich inspannend om hun lichaam te verkopen, maar in het schemerduister leken ze meer op uitgemergelde geestverschijningen dan op lustobjecten. De man reed langzaam en tastte met zijn ogen de rij halfnaakte heroïnehoertjes af. Hij taxeerde ze – hier en daar een schok van herkenning – en verwierp ze. Zij waren niet wat hij zocht. Deze avond wilde hij iets speciaals.

Zijn hoop vocht tegen angst en frustratie. Hij kon al dagen aan niets anders meer denken. Hij was er nu heel dichtbij, maar stel dat het een grote leugen was? Een broodje aap? Hij sloeg hard tegen het stuur. Ze móést er zijn.

Niets. Niets. Nie...

Daar was ze. Ze stond in haar eentje tegen een muur vol graffiti geleund. Hij werd opeens overspoeld door opwinding. Deze was écht anders. Ze inspecteerde haar nagels niet, rookte niet, roddelde niet. Ze wachtte alleen maar. Ze wachtte tot er iets zou gebeuren.

Hij reed van de weg af en parkeerde uit het zicht bij een afrastering. Hij moest voorzichtig zijn, mocht niets aan het toeval overlaten. Hij tuurde de weg af, zoekend naar een teken van leven, maar de mist had hen beiden volledig geïsoleerd, alsof ze de laatste twee mensen op aarde waren.

Hij beende de straat over, naar haar toe, maar riep zichzelf tot de orde en ging langzamer lopen. Hij moest dit niet afraffelen – het was iets om langzaam en ten volle van te genieten. De voorpret was soms leuker dan de daad zelf, had de ervaring hem geleerd. Voor deze moest hij de tijd nemen. De komende dagen zou hij de herinneringen zo waarheidsgetrouw mogelijk aan zich voorbij willen laten trekken.

Ze werd omlijst door een rij verlaten huizen. Niemand wilde hier nog wonen en de huizen waren leeg en smerig. Er werd crack gebruikt en er werden klanten afgewerkt; de vloeren lagen bezaaid met vuile naalden en nog vuilere matrassen. Toen hij dichterbij kwam, keek het meisje op en tuurde door haar dikke pony naar hem. Ze maakte zich los van de muur, knikte zonder iets te zeggen naar de dichtstbijzijnde huls van een

huis en stapte naar binnen. Geen onderhandelingen, geen inleiding. Het was alsof ze in haar lot berustte. Alsof ze het wíst.

Hij haastte zich om haar in te halen, haar rug, benen en hoge hakken indrinkend, met stijgende opwindning. Toen ze in het duister verdween, versnelde hij zijn pas. Hij kon niet meer wachten.

De planken kraakten onder zijn voeten toen hij over de drempel stapte. Het vervallen huis zag er precies zo uit als in zijn fantasieën. Een overweldigende geur van bederf vulde zijn neusgaten – alles hier rotte weg door het vocht. Hij haastte zich de vroegere woonkamer in, een vergaarbak van afgedankte strings en condooms. Ze was nergens te bekennen. Gingen ze nu verstoppertje spelen?

Naar de keuken. Niets. Hij maakte rechtsomkeert en nam de trap naar boven. Bij elke tree flitsten zijn ogen heen en weer, zoekend naar de prooi.

Hij liep de eerste slaapkamer in. Een beschimmeld bed, een gebroken ruit en een dode duif, maar geen spoor van het meisje.

Woede begon zijn begeerte te overstemmen. Wat verbeeldde ze zich? Hoe durfde ze zo met hem te sollen? Ze was maar een stoefhoer. Een hondendrol onder zijn schoen. Hij zou haar laten lijden voor de manier waarop ze hem behandelde.

Hij duwde de deur van de badkamer open – niets – en

liep naar de volgende slaapkamer. Hij zou haar stomme kop in elkaar...

Opeens klapte zijn hoofd achterover. De pijn raasde door zijn hele lijf, zo hard werd hij aan zijn haar getrokken, achteruit, achteruit. Nu kreeg hij geen lucht meer – er werd een lap tegen zijn mond en neus gedrukt. Een scherpe, bijtende geur drong zijn neusgaten in en zijn instinct kwam te laat in actie. Hij vocht voor zijn leven, maar hij zakte al weg. Toen werd alles zwart.

Hoofdstuk 2

Ze volgden al haar bewegingen. Hingen aan haar lippen.

‘Het gaat om het lichaam van een blanke vrouw van twintig à vijfentwintig jaar. Ze is gisterochtend door een buurtwerker gevonden in de kofferbak van een afgedankte auto in Greenwood Lane.’

Inspecteur Helen Grace sprak met heldere, krachtige stem, al had ze maagkramp van de spanning. Ze instrueerde het team Zwarte Misdrijven op de zevende verdieping van het hoofdbureau van politie in Southampton.

‘Zoals jullie op de foto’s kunnen zien, zijn haar tanden haar mond in geslagen, vermoedelijk met een hamer, en zijn haar beide handen afgehakt. Ze zit vol tatoeages, wat zou kunnen helpen bij de identificatie, en jullie moeten het in eerste instantie in de richting van drugs en prostitutie zoeken. Dit lijkt meer op een liquidatie door een bende dan op een gewone huis-tuin-en-keukenmoord. Brigadier Bridges coördineert het onderzoek en hij zal jullie meer vertellen over mogelijke verdachten. Tony?’

‘Dank je, chef. Om te beginnen wil ik nagaan of er gelijksoortige zaken zijn geweest...’

Bridges kwam op dreef en Helen glipte weg. Ze trok het nog steeds niet om in het middelpunt van de aan-

dacht, de roddels en intriges te staan. Het was al bijna een jaar geleden dat Helen een eind had gemaakt aan Mariannes gruwelijke moordpartij, maar de belangstelling was niet afgenomen. Een seriemoordenaar een halt toeroepen was al indrukwekkend genoeg, maar je eigen zus doodschieten om dat te bereiken oversteeg dat nog. In de directe nasleep hadden vrienden, collega's, journalisten en onbekenden elkaar verdrongen om haar medeleven en steun te bieden, maar dat was grotendeels nep – wat ze eigenlijk wilden, waren details. Ze wilden Helen blootleggen en in haar wroeten: hoe is het om je eigen zus dood te schieten? Heeft je vader je misbruikt? Voel je je schuldig aan al die doden? Voel je je verantwoordelijk?

Helen was haar hele volwassen leven bezig geweest een hoge muur rond haar persoon op te trekken – zelfs de naam Helen Grace was niet echt – maar door toedoen van Marianne was die muur definitief gesloopt. Helen was in de verleiding gekomen te vluchten – ze hadden haar verlofaangeboden, overplaatsing en zelfs een gouden handdruk – maar op de een of andere manier had ze zich weten te herpakken en was ze zodra ze toestemming kreeg weer aan het werk gegaan. Ze wist dat alle ogen op haar gericht zouden blijven, waar ze ook was, en dat ze zich dus maar beter kon laten ontleden op haar eigen terrein, waar het leven jaren goed voor haar was geweest.

In theorie was het waar, maar de praktijk was verre van makkelijk gebleken. Er waren hier zo veel herinneringen – aan Mark, aan Charlie – en zo veel mensen die maar al te graag in haar verleden wilden peuren, die speculeerden of zelfs grappen maakten over haar beproeving. Nog steeds, maanden nadat ze weer aan het werk was gegaan, werd het haar soms te veel.

‘Goedenavond, chef.’

Helen, die zonder het te merken langs de balie was gelopen, schrok op. ‘Goedenavond, Harry. Ik hoop voor je dat de Saints vanavond winnen.’

Haar toon was opgewekt, maar de woorden kwamen er vreemd uit, alsof het haar te veel moeite kostte om vrolijk te doen. Ze haastte zich naar buiten, stapte op haar Kawasaki, gaf gas, scheurde weg over de West Quay Road en ging op in de mist die eerder vanaf zee was komen aanrollen en in de stad was blijven hangen.

Ze zoefde in een constant, stevig tempo langs het verkeer dat in een slakkengangetje op weg was naar het St. Mary’s Stadium en reed de snelweg op. Gewoon-tegetrouw keek ze in haar spiegels, maar ze werd niet gevolgd. Toen het minder druk werd, voerde ze haar snelheid op. Toen ze de 175 had bereikt, wachtte ze een seconde en klom toen op naar 200 kilometer per uur. Ze voelde zich nooit vrijer dan wanneer ze over de weg snelde.

De bebouwing flitste voorbij. Eerst Winchester, toen Farnborough, en uiteindelijk doemde Aldershot op. Nog een snelle blik in de spiegels en op naar het centrum. Helen zette de motor op een parkeerplaats, ontweek een groepje dronken soldaten en liep gehaast door, de schaduw opzoekend. Geen mens kende haar hier, maar ze mocht geen risico nemen.

Ze liep langs het station en een kwartiertje later was ze in Cole Avenue, midden in een buitenwijk van Aldershot. Ze wist niet of ze er goed aan deed, maar ze voelde de drang hier terug te komen. Ze dook tussen de struiken langs de kant van de weg, haar vaste uitkijkpost.

De tijd kroop. Helens maag knorde en het drong tot haar door dat ze sinds het ontbijt niet meer had gegeten. Stom, eigenlijk. Ze werd met de dag dunner. Wat wilde ze zichzelf bewijzen? Er waren betere manieren om boete te doen dan je doodhonger.

Opeens zag ze beweging. Er werd 'Doei' geroepen en de deur van nummer 14 sloeg dicht. Helen maakte zich klein. Haar ogen volgden de jonge man die nu door de straat liep, opgaand in zijn mobiele telefoon. Hij liep rakelings langs Helen, zonder haar op te merken, en verdween toen om de hoek. Helen telde tot vijftien, kwam uit haar schuilplaats en zette de achtervolging in.

De man – vijftientwintig, jongensachtig – was aantrek-

kelijk om te zien, met dik zwart haar en een rond gezicht. Met zijn laag om zijn achterste hangende spijkerbroek zag hij eruit zoals zo veel jongens die wanhopig hun best doen om cool en onverschillig over te komen. De geforceerde achteloosheid ontlokte Helen een glimlachje.

Er werd een stelletje rumoerige jongens zichtbaar voor de Railway Tavern, een mekka voor wie jong, blut of louche was: twee pond voor een pint, een halve pond voor een shotje en gratis biljarten. De eigenaar, een man op leeftijd, bediende probleemloos iedereen die de puberteit had bereikt, dus het zat er altijd zo bomvol dat de klanten naar buiten moesten uitwijken. Helen, die er blij om was, glipte tussen de mensen door om ongezien te kunnen observeren. De jongen wuifde met een biljet van twintig pond naar het groepje, dat hem met gejuich begroette. Ze gingen allemaal naar binnen, gevolgd door Helen. Ze wachtte geduldig op haar beurt bij de bar, onzichtbaar voor de jongens – in hun wereld was geen plaats voor mensen van boven de dertig.

Na een paar glazen ontvluchtte de groep de nieuwsgierige blikken in het café en ging naar een speelterrein in een park aan de rand van de stad. Het verslonsde park was verlaten en Helen moest de jongens voorzichtig volgen. Een vrouw die 's avonds in haar eentje door een park doolt valt op, dus hield ze afstand. Ze